VIRGIL CARIANOPOL

lumini pentru dragostea mea

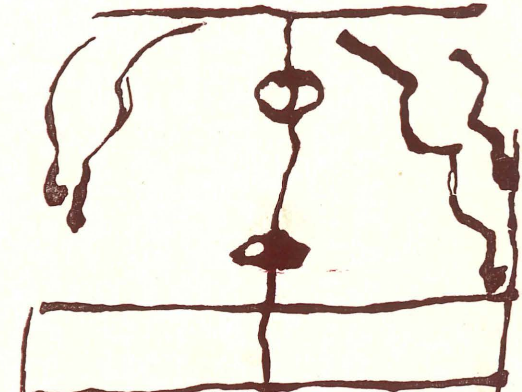

editura eminescu

sergiu dinculescu

VIRGIL CARIANOPOL

lumini
pentru
dragostea
mea

Lector : ELIS BUȘNEAG
Tehnoredactor : ELENA PREDA

Apărut 1978. Bun de tipar 24.II.1978. Tiraj 1800 ex. Broșate Coli tipar 7.

Tiparul executat sub c-da nr. 3092
la Întreprinderea poligrafică Galați
B-dul G. Coșbuc nr. 223 A
Republica Socialistă România

VIRGIL CARIANOPOL

lumini pentru dragostea mea

1978

EDITURA EMINESCU

BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII 1

Desenul de: CONSTANTIN BRÂNCUȘI
Coperta: SERGIU DINCULESCU

Soției mele

sînt întrebat

Sînt întrebat ce-i țara pentru mine,
Acest imens de vis din care vin,
Acest înalt pe care ziua trece
Și îl îmbată veșnic cu senin.

Răspund: sînt bunii și străbunii noștri,
Cei care sîntem și trudim în ea,
Cei care-au ars cu fiecare clipă
De ne-au făcut în înălțimi o stea.

Sînt fiii și nepoții și aceia
Ce vin de unde am venit și eu,
Pădurile cu arbor lîngă arbor
Și tot ce-a fost al neamului mereu.

Ea e Carpații, Dunărea și Marea
Și orice floare ce-i zîmbește-n plai:
Agapia și Voronețul, Putna
Și Tudor, Horea, Ștefan și Mihai.

E firul viu de iarbă ce se-naltă
Și drumul drept, toți brazii ce răsar,

Orişice rîu ce şerpuieşte-n cîmpuri
Sau stă de sentinelă la hotar.

Şi e Partidul care dă lumină,
Acel ce ne conduce spre senin,
Acea putere fără de odihnă
Şi fără care n-am trăi deplin.

dacă

poetului Bartis Ferenc

De mi-ar fi dat să pot s-aleg vreodată
Ce-aş vrea să fiu, cînd am să fiu plecat,
Ce altă-nfăţişare-aş vrea prin moarte
La sufletul acesta zbuciumat,

Nu iarbă-aş vrea să fiu ca fiecare,
Nici grîu măcar să-i satur pe urmaşi,
Nici munte chiar, nici Dunăre, nici Mare
Şi nici duşman la cîţi mi-au fost vrăjmaşi.

Eu, ce-am voit în viaţă să cutreier
Şi n-am fost niciodată călător,
Ce nu-mi cunosc, de cînd sînt, decît ţara,
Aş vrea plecînd din lume să fiu nor.

neputința

Neputincios cînt marea frămîntare
Oricît mă lupt cu fiece cuvînt,
Oricît aleg cuvîntul cel mai mare
Și-oricît de mult îl curăț de pămînt.

N-ajung pînă la oameni și la fapte
Deși mă-nalț cît mai înalt de jos,
Deși sfîșii cu mîinile prin noapte
Să-mi fac întruna drum către frumos.

Degeaba sap în orice gînd ce vine,
Nu scot mai mult din anii mei cărunți
Și totuși, timpul, cu cît ia din mine
Se face mare și supune munți.

teiul

poetului Nicolae Dragoș

Aveam cîndva un tei în curte
De flori, în vară, luminat,
Un tei care-nflorind, cu timpul,
A-mbătrînit și s-a uscat.

Mai da din cînd în cînd o creangă,
Se mai zbătea pentru-nflorit,
Dar într-o primăvară nouă
N-au mai dat frunze, și-a murit.

I-au rupt vîrtejuri, întîi vîrful,
Pe urmă, brațele ce-avea,
Însă uscat, el ca-nainte,
Bătut de vînt parcă trăia.

Stă și-azi, la fel, un ciot, acolo,
În calea vremurilor semn,
Pe care luna, ca pe toate,
Își toarnă-același untdelemn.

M-au pus ai mei să-l tai o dată,
Dar neputînd lovi statui,
Gîndindu-mă la Eminescu,
Pun și-astăzi flori în jurul lui.

de-aş fi întrebat

De-aş fi-ntrebat de cineva vreodată
Pe care dintre oameni îi iubesc
N-ar fi uşor, că nu aş şti prea bine
La care dintre toţi să mă opresc.

Şi totuşi, totuşi, mi sînt scumpi aceia
Ce cred adînc în inimă şi zbor,
Cei ce se-ndreaptă hotărîţi spre mîine,
Şi luptă să ajungă unde vor.

Admir pe-aceia însetaţi de cîntec,
De farmecul trăirii-ncununaţi
Ce cu cît beau din frumuseţea ţării
Cu atîta sînt mereu mai însetaţi.

Iubesc pe temerari, pe-aceia care
Chiar cînd sînt daţi acestei blînzi ţărîni,
Tot mai izbesc biruitoarea moarte
Şi nu dau drumul săbiei din mîni.

Şi-i mai iubesc pe cei ce-ntreaga viaţă
Şi-o pun la temelia tuturor,
Pe toţi aceia ce-şi iubesc pămîntul
Numindu-se prin ardere popor.

am cîntat

Am cîntat cît am voit
Nimenea nu m-a oprit.
Am iubit cît am putut
Orice dragoste m-a vrut.

Toată țara, cît e ea
Am purtat-o-n vremea mea,
De la munte pîn'la pom
Într-o inimă de om.

Unii-au dat cu vorba-n mine,
Astăzi, poate, li-i rușine.
Alții, mulți, cîți au trecut,
Nici măcar nu m-au văzut.

Nu blestem, nu strig, n-arăt,
Nu-ntorc capul îndărăt.
De era în altfel dat,
Nu cîntam cum am cîntat.

Împăcat acum, sîlhui,
Stau în trenul timpului

Și aștept, mergînd în zbor,
Halta unde-am să cobor.

Nu blestem, nu strig, n-arăt,
Nu-ntorc capul îndărăt.
De era în altfel dat,
Nu știu dac-aș fi cîntat.

folclor

Cîntă-o pasăre în zori
Curgîndu-i din gură flori.
Cîntă alta către plai
Scoţînd lacrime din grai.

Cîntă una zorile,
Alta-şi udă florile
Şi-amîndouă cos cu cîntul,
Cîntecele cu pămîntul.

Cîntă. Viersul pînă-n nori
Umple inima de flori.
Stau din cîntec, se opresc,
Munţii cîntul le doinesc.

Bat din aripi, fug zălude,
Cîntul tot mai li s-aude.
Nu ştiu, le-a fost de cîntat,
Sau au plîns doar şi-au plecat ?

inscripție la grivița

Cinstire-acelor Dorobanţi de seamă
Ce-nconjurînd Istoria, o stea,
I-au dărîmat hotarul fără teamă
Şi au pătruns cutezători în ea.

A fost şi-ncrîncenare şi lumină,
Dar şi avînt de viaţă vitejesc,
Legînd cu sînge gloria deplină
De tot ce-a fost de veacuri românesc.

Luptînd, măriţi de-a biruinţei sete,
Trecînd prin foc în pas triumfător,
Ei n-au suit numai la parapete,
Dar şi-au urcat pe monumentul lor.

Un secol e de-atunci în calendare,
De timp trecut mereu vijelios
Ei stau şi-acum acolo-a neuitare
Şi nimeni n-a putut să-i mai dea jos.

cronică de război

Tineretului patriei

Femeia-aceea, ninsă cu putere
De-o iarnă timpurie, a avut
Doi fii ca piatra, ce i-a dat iubirii
Atunci cînd țara-n lupte i-a cerut.

Erau lumina ei ; arau pămîntul,
Cărau acasă rodul ce-l aveau,
Jucau la horă și iubirea firii
Cu dragostea de țară o-mpleteau.

N-au mai venit din aspra vijelie,
Căzînd sub coasa morții, la hotar,
Lăsînd-o-acasă doar pe ea să fie
De vreme și lumină făurar.

Nu plînge, nu se vaietă, nu strigă.
Copiii ei erau și-al țării dat
Și ei s-au dus cînd Patria-n nevoie
Cu glasul din lăuntru i-a chemat.

Ea trece azi pe drumul ei tăcută
Oprindu-și pașii, cîteodată grei,

Și mîngîie feciorii cu privirea
De parcă toți ar fi copiii ei.

Cînd o-ntîlniți prin zbaterile vieții,
Toți care astăzi soarele-l priviți,
Fiți fiii ei care-au căzut în luptă
Ca voi în libertate să trăiți.

la un portret al meu

Devin și eu ca toți o amintire
Pierzîndu-mă sub colbul vremii-ncet.
În drumul spre uitare m-a luat viața
Și așezat cuminte-ntr-un portret.

De azi încolo nu mai sînt acela
Ce chiar cu timpul aprig mă băteam.
Sînt apărat acum de-o biată ramă
Avînd spre lume, pavăză, un geam.

elegie pentru ioana

Noaptea cînd m-aplec pe gînduri
Tot mai vii mereu şi-n geam
Îmi mai baţi din altă lume
Cu lungi degete de ram.

N-ai odihnă nici acuma ?
Nici acum n-ai mai uitat
Dulcele pămînt spre care
Toate visurile bat ?

Nu e nicăieri tihnire,
Nici acolo unde eşti,
Sau îţi este dor de lume
Şi nu poţi să odihneşti ?

Mai deschid şi-acum fereastra
Şi te strig dorit din vînt,
Deşi ştiu că nu e nimeni
Să mai vie din pămînt.

Dormi în pace vis de aur,
Veşnic am să te doinesc,
Cît va fi să mai fac umbră
Pe pămîntul românesc.

străbunul

poetului Tiberiu Utan

Străbunul meu a fost așa ca țara,
Senin, înalt și luminos ca ea.
În ochi purta cu pajiștea și vara
Și iezerul din care cerbul bea.

În portul lui, ducea nu numai locul
Și tot ce-avea în pază — strămoșesc —
Cu florile, cu cîntecul, cu jocul,
Ducea și visul nostru, românesc.

În orice zi, la truda lui plecînd,
El lua și noaptea, cu tării de fier
Și o ținea cu dînsul pînă cînd
Chiar soarelui i se ura pe cer.

Venind tîrziu acasă, totdeauna,
Deși era de vreme încărcat,
Ca uriașii lua în spate noaptea
Și-o aducea punînd-o peste sat.

Era puternic și cu lumea frate
Iar pe obraji, acestei țări de stea
El îi ducea cu drumurile toate
Și rîurile ce curgeau pe ea.

sensibilitate

Nu-s clopotul care răsună
Numai atunci cînd sînt izbit,
O vorbă chiar dacă m-atinge
Răsun la fel ca și lovit.

Doar cu privirile arama
De mi-o atinge cîte-un gînd,
La amintiri, chiar la iubire,
Mă pomenesc mereu vibrînd.

Așa-s făcut de la-nceputuri,
Așa-s clădit să viețuiesc.
Răsun și sun întotdeauna,
Chiar visele cînd mă lovesc.

zidire

Îmi construiesc o bătrînețe dură
Cu fruntea sus, ca un drapel în vînt,
O bătrînețe care să trăiască
Și după ce voi fi numai cuvînt.

Nu cer la nimeni ajutor de-afară
La tot ce vreau să-nmărmuresc aici
Ci dimpotrivă, singur îmi car piatra,
Ca sclavul gol, sub lovituri de bici.

Duc singur, singur tot ce e nevoie
Și sap adînc în cremeni și trudesc.
Nu știu cît cer și vreme să amestec
Dar trebuie să car și s-o clădesc.

Lupt fără tihnă, pun la temelie,
Amestec timp cu visuri și cu stei.
Tîrziu de tot, acei care-or să vie,
Să se uimească de tăria ei.

oamenilor

Femeia-aceasta pe obrajii cărei
Cu rîuri timpul nemilos a scris,
Este acea cu care-am mers în viață
Pe drumul care duse către vis.

Cînd am căzut m-a sprijinit puternic,
Mi-a dat cu grijă mîna să mă scol.
Ea mi-a umplut cu visul ei adîncul
Atunci cînd viața mi-l lăsase gol.

A mers cu mine-alături și prin soare
Și prin deșertul care mi-a fost dat.
A tras în jugul vieții cu putere,
Dar numai eu să trag nu m-a lăsat.

Ani lungi de viață-a sprijinit în umeri
Doar ea, bătrîna, vechea noastră casă
Și tot lungi ani și singură a stat
Mîncînd cu lacrimi pe un colț de masă.

Ea, oameni, v-a iubit în drumul vostru
Cu neclintite adîncimi de soi
Și mi-a dat visuri de la ea din suflet
Să pot să cînt cu ele pentru voi.

Era ca o lumină-n depărtare,
Dar niciodată, blîndă, n-a strigat,
De cîte ori obrajii, ca și timpul,
Cu grijile, nevrînd, i-am scrijelat.

Cînd n-oi mai fi în vreme, pentru cîte
A dat prin mine-acestui viitor,
Cînd o vedeți prin glodurile vieții,
Făceți să-i fie drumul mai ușor.

bucurie

Neştiut bat drumul, îmi spuneam adesea,
Drumul către cîntec, încă-s neştiut.
Mă-ntrebam întruna, oare-s prea departe
Ca din slava lumii să nu fiu văzut?

Mă-ntrebam, sînt oare ca acele păsări
Ce nu pot să zboare pînă la frumos
Şi de-aceea poate, cît aş vrea de tare,
Nimeni nu mă vede, fiindcă zbor prea jos?

Pînă astă-seară am crezut asemeni
Drumul drept pe care tu mi-l luminezi,
Dar acum, iubito, s-a-ntîmplat minunea
Şi-am venit în fugă să te-ntreb ce crezi.

Am văzut aseară, cum o stea de aur
Îmi făcea cu ochiul şi-mi zîmbea tăcut.
I-o fi spus de mine cineva de-acolo?
Să fi-ajuns ca şi eu să pot fi văzut?

soției

Sîntem și-acum alături, scumpa mea,
Ne luminează dreaptă-aceeași stea
Care de ani și ani, oricît de greu,
Ne-a luminat pe-același drum mereu.

Am mers prin viață soldățește-n pas.
Puțin de tot de mers ne-a mai rămas,
Dar mergem încă-ncrezători și-acum
Pe bucățica ce mai e de drum.

Dă-mi mîna caldă, nu te-nfricoșa,
Stau lîngă tine și-ți rămîn așa
Și vis de foc și crez și dor tăcut,
Dar și la toate zbaterile scut.

De ziua ta, așa ca-n dușii zori
Ți-aduc un braț de vise-n loc de flori
Și inima acestui dor nenfrînt
Ce nu va fi nicicînd numai pămînt.

Nu te clinti. Stai dreaptă ca mereu.
Ești țara mea de dor, ești visul meu.
Iau partea ce mi se cuvine de la stea
Și pentru tot, te-ncoronez cu ea.

dor de singurătate

Iubito, ai închis la poartă?
Închide tot ce-a mai rămas
Și lasă storurile toate
Ca și cînd n-am mai fi acas'.

Să nu ne spunem nici o vorbă,
Să stăm chiar fără să șoptim,
Să nu ne-audă nici un lucru,
Cu mîinile să ne vorbim.

Să stăm aci, așa în taină,
Atît de mult tăcerii dați,
Încît chiar timpul, cînd va trece,
Să creadă că sîntem plecați.

tot mai visez

Tot mai visez și astăzi îndrăgostit de tine,
Cînd tînără iubire pe visuri mi-ai călcat
Și te mai văd aievea și-acum ca altădată,
Deși sălbateci anii mereu te-au sfîșiat.

Nu m-ai voit prin vremuri cînd învățam cuvîntul
Cum farmecul să-ți cînte, să poți fi mai de preț,
Cînd îl struneam plecîndu-l mai mult pe duioșie,
Cînd îi erai în taină și viață și județ.

Tîrzii sînt toate astăzi, dar ca o amintire
Însemn aici, în treacăt, tristețea mea de-acum,
Cînd obosit de lupte, la capătul acesta,
Mă văd lipsit de toate și numai eu pe drum.

Odată, după moarte, cînd timpul ca o lupă
Mă va mări în lume cît poate n-ai crezut,
Sînt sigur, ca atîția, c-ai să regreți iubito
Că m-ai putut cunoaște și nu m-ai cunoscut.

prietenilor

Cînd voi pleca și eu ca fiecare,
Cînd firul vieții mele voi fi tors,
Cînd voi porni spre locurile-acelea
Din care nimeni nu s-a mai întors,

Cînd mă veți lua pe umeri în sicriul
În care am să stau de lung popas
Și vă voi pare greu, poate ca plumbul,
Deși puțin din mine-a mai rămas,

Nu vă mirați, eu aș fi cum e gîndul.
Doar eu în raclă, singur dac-aș sta,
Aș fi ca fulgul de ușor, ca visul,
Dar lumea care-o duc în mine-i grea.

Nu vă-ntrebați, sînt amintiri, prieteni
Și cîntece ce nu le-am scris și frați,
Sînt bunii și străbunii și pămîntul
În greul ce pe umeri mi-l purtați...

de poți...

De poți iubi atît de mult încît
Cu flacăra din vorbă și privirea
S-aprinzi oricînd și inimă și cînt,
Atunci iubești, aceasta e iubirea.

De poți să ~~urci cu cîntul pîn'la ceruri~~ fii atît de drept încît
Să nu te-arate lumii strîmbătatea,
Să-ți cîntărești chiar faptele cu dramul,
Atunci ești drept, aceasta e dreptatea.

De poți să urci cu cîntul pîn'la ceruri
Să te audă stelele și luna,
Dar să te-audă și ai tăi, de jos,
Aceasta va fi arta totdeauna...

jurămînt

Jur patriei cum am jurat iubitei
Atunci, în depărtare, în trecut,
Cînd i-am luat mîna și-am pornit alături
Pe drumul ce-l aveam de străbătut.

Jur lutului acesta de morminte
Cum am jurat o dată pe drapel,
Că voi rămîne orice-ar fi să fie,
În fiecare clipă lîngă el.

Nu mă va-nfrînge nici o viscolire.
Pe orice cruce-mi va fi dat să sui,
Rămîn adînc al visului său veșnic,
Al împlinirii și dreptății lui.

În fiecare seară

lui Victor Iova

În fiecare seară, totdeauna,
Iau plasa, tolba, şi-apoi alergînd
Cobor grăbit pe treptele din mine
În codrii tainici care-i am în gînd.

E-acolo-un cîntec mare, numai steme,
Pe care vreau să-l prind din necuprins,
Un cînt de aur, nesupus la nimeni,
Ce niciodată nu se lasă prins.

Aleg, pîndesc, mă caţăr, sui pe visuri,
Dar cum mă simte fuge-n drumu-i lung
Şi-atît de iute fuge şi se pierde
Că orice-aş face nu pot să-l ajung.

Şi ce frumos, ce simplu e, ce tainic !
Dac-aş putea să-l prind, de-aş reuşi
Să-l pot aduce-afară, la lumină,
Milenii, poate, nu aş mai muri.

Stau nopţi întregi, pîndind ca o nălucă,
Îi întind curse, sînt mereu pîndar

Însă mi-e truda, totuși, tot degeaba
Și orice așteptare în zadar.

Dar nu descurajez. În orice seară
La fel cobor și stau mereu pîndind.
Merită truda, prea-i un cînt de seamă
Și nu se poate-o dată să nu-l prind.

ce-i greu

poetului Al. Raicu

E greu să fii ce ești și totuși
Să nu poți precum ești trăi,
Să ai palate multe-n visuri
Și să n-ai unde odihni.

La fel e greu cînd porți cu tine
Munți de iubire-n viața ta,
Atunci cînd vrei să-i dai la oameni,
Să nu vrea nimenea să-i ia.

E greu să-l faci să înțeleagă
Pe cel nedrept ce este drept,
Pe prost de ce este nevoie
De mintea celui înțelept.

De-asemeni, este greu prin lume
Să treci de nimeni întrebat,
Să dai cu pietre în minciună,
Să poți să treci neaplecat.

E greu izbind numai cu vorba
Ce trebuie de-nfrînt să-nfrîngi,

Cînd ai încă de plîns atîtea
Să nu ai lacrimi să mai plîngi.

Şi iar e greu să aperi cinstea,
Să strigi, să lupţi, să fericeşti,
Să mergi la braţ cu adevărul,
Să mori şi totuşi să trăieşti...

din timp

Vechiu-ncearcă, fuge după mine
Socotind, prin anii mei destui,
Tot aşa cum crede orişicine
Că sînt fiul străduinţei lui.

— Stai, îmi strigă, şi-aminteşte-ţi, iată
Eu te-am luat şi ridicat din lut,
Eu ţi-am fost şi mamă, dar şi tată
Şi ţi-am dat lumină de-ai băut.

Tot eu sînt, acela de sub stele,
Ce te-am învăţat să ştii iubi.
Eu am rupt din zîmbetele mele
Şi ţi-am dat să ai cu ce zîmbi.

Eşti al meu, eu te-am tîrît din noapte,
Eu, pe braţul meu te-am legănat,
Sînt acel ce te-am condus cu şoapte
Şi prin visuri-nalte te-am purtat.

Mîna mea te-a ridicat în lume
Din străbunul, românescul plai,
Eu am fost acel ce ţi-am dat nume
Şi ţi-am pus în inimă ce ai.

Stai, ascultă, nu fugi de mine,
De cînd ești ți-am fost mereu stăpîn,
Pentru cît m-am străduit cu tine
Cîntă-mă și fă-mă să rămîn.

Nu-i răspund. Mi-ar trebui blesteme
Pentru cîte-au fost și mă mai dor.
Îmi fac loc cu visele prin vreme
Să mă pierd de el în viitor.

zidarul

Pentru-mplinire, el, cutezătorul,
Zidarul, suie trepte spre înalt
Asemenea cu-acel ce pe cuvinte
Se-nalță dintr-un cer în celălalt.

Trec oamenii pe lîngă el, dar nu știu
Că omu-acesta-n care har e pus
Împinge-n slavă, la nevoie, stele
Să facă loc clădirilor mai sus.

Și nimeni, nimeni nu cunoaște iară
Că sus, acolo, tainic făurar,
El dă de-o parte razele de soare
Să nu le murdărească de mortar.

Nu-i știe nimeni graba și iubirea
Cu care suie în înalt, din zori,
Cînd văruie lumina, adîncimea,
Cu fel de fel de visuri și culori.

Iar cînd coboară, seara, de pe schele,
Cu praf de soare-n păr, printre mulțimi,
Puțini știu iarăși că el merge totuși
Mai greu pe lut decît prin înălțimi.

noapte

Vai ce noapte! Ce de aur curge
Din înaltu-albastrului ceresc!
Puneți, oameni, la burlane vase
Ca să strîngeți aur românesc.

E o noapte-n care nu mai este
Loc pe ceruri pentru nici o stea.
Bolta-naltă din înalt de slavă
A vărsat tot aurul pe ea.

În pădure, mii și mii de greieri
S-au pornit pe cîntece silhui,
Tăind, parcă, fiecare greier,
Cîte-un pom cu cîntecele lui.

scriitorului Ion Grecea

Nu mai caut iar și iară
Cînturi noi de dor de Țară
Că prin orice cînt pornesc
Tot cu Țara mă-ntîlnesc.

Nu mă satur, zi de zi,
Tot de ea aș tot doini.
Orice vis, sub steaua mea,
Mi se duce tot la ea.

Nu mă lasă nici un gînd
Să nu fiu de ea flămînd,
Să nu cînt orice șuvoi
Sau icoană de la noi.

Orice-aș face, unde-aș merge
Chipul tuturor se șterge,
Dar al ei, de vis și dor,
Rămîne strălucitor.

Unde calc, unde-aș călca,
Lîngă mine e și ea.
Drumul ei oricît de greu
E la fel cu drumul meu..

la mormîntul veronicăi micle

Poposisem de departe
La adîncul său de lut
Unde flori și flori aduse
Ședeau liniștii ei scut.

Oameni ca și noi, iernatici,
Dar și tineri, fiecare
I-aprindeau să-i lumineze
Cîte-un crin de lumînare.

Cerul, seara,-n orice seară,
De cum stele înflorea,
Aplecîndu-se deasupra,
Vărsa stele peste ea.

N-adusesem nici o floare,
Dar iubita căutînd
A găsit o floare-albastră,
După inima-i bătînd.

Și visînd la Eminescu,
Dîndu-i dragostei cuvînt,
Florii-albastre, floare-albastră,
I-a sădit-o pe mormînt.

poetul

Poet este acela ce simte și aude,
Ce simte și trăiește, numai acel chemat.
El face să se vadă ce nimenea nu poate,
Ce depărtează timpul să-l vadă-apropiat.

Pricepe cu iubirea și vede cu adîncul,
Apropie trecutul, visează tot ce nu-i,
El luminează lumea, doar cu o vorbă numai,
Făcînd-o să lucească prin suferința lui.

Poetu-i adevărul, dreptatea, libertatea,
Dar e și alchimistul în care gînduri sînt,
Ce fierbe-n el cuvîntul pînă-l preface-n aur,
Ce-și luminează țara cu orișice cuvînt.

De n-ar fi el pămîntul ar mai simți nevoia
De-o floare, de-o iubire, de-o luminoasă stea.
El vede viitorul-nainte de-a se vede
Cum nimeni, niciodată, nu-l va putea vedea.

Dă tot pentru lumină, iubește pîn'la arderi
Și își rămîne sieși, ca nimenea, fidel.
Poetul e trecutul, prezentul, viitorul
Și lumea-i doar aceea care-o visează el.

flăcări

Sînt flacără, sînt foc, sînt pară,
Merg printre oameni luminînd.
Sînt ca o stea ce strălucește,
Dar nimeni nu mă vede-arzînd.

Ard ca un codru ce nu piere
Sub flăcările ce-l încing,
Un codru care arde-ntruna,
Dar flăcările nu-l ating.

Și ard și ard așa de-a rîndul,
Ca mii și miile de stele.
Îi luminez pe cei din preajmă
Arzîndu-mi visurile mele.

Știu, se va stinge crud odată
Această flacără, stindard —
Da-mi pare rău că se va stinge
Fiindcă trăiesc numai cît ard...

drum de viață

Sînt anonimul care cîntă
Neluminat și nevăzut,
Dar și olarul ce frămîntă
Cuvintele acestui lut.

Voind să fiu cum îmi e firea
Același omenesc altoi,
Păstrîndu-mi pentru toți iubirea
N-am vrut pe-ascuns să mă-nconvoi.

Nu mi-am făcut prieteni fiindcă
Nu mi-a plăcut trecînd să mint
Și n-am voit să-mi fac din stîncă,
Oricum, o mină de argint.

Am mers pe drumul meu aparte
Chiar socotit un om mărunt.
M-am dat deosebit de-o parte
În fața celui mai cărunt.

Am plîns pentru destinul lumii
Și m-a durut că n-am ajuns
Măcar la înălțimea humii,
Dar mi-am șters lacrima pe-ascuns.

Nu am putut să fiu nici şarpe,
Nici vulpe şi nici lup flămînd,
Cîntau în mine mii de harfe,
Erau în mine munţi de gînd.

Trecînd aşa ca orişicare,
Chiar nenţeles la vremea mea,
Mi-am iubit patria de aur
Şi m-am plecat numai la ea.

despre mine

N-am dorit nimic întotdeauna,
N-am cerut chiar de-aveam drept să cer,
N-am rîvnit decît un strop de lună
Din lumina toată de pe cer.

N-am lovit zbătîndu-mă, vreodată,
Să-mi fac loc spre glorie-alergînd,
N-am călcat pe visuri niciodată
Ca s-ajung în slavă mai curînd.

N-am împins pe nimeni la o parte,
N-am voit împiedecînd să sui.
Să-mi rămînă visul mai aproape,
M-am zidit la temelia lui.

Am trecut prin toate ca oricare,
Am iertat pe cei ce m-au lovit,
Am cîntat că fără cîntul, soare —
Pînă azi de mult aş fi murit.

Mulţumit cu cît mi-a dat ţărîna
Şi iubind adînc acest pămînt,
Trec şi-acum la fel ca totdeauna
Şi mă duc asemenea cum sînt.

e toamnă

E toamnă, toamnă, iarna e pe-aproape,
Cu vîrfurile arborii-o zăresc
Şi-n teama lor, popoare-ntregi de frunze
De frica ei, să cadă, se grăbesc.

Curînd, trezite, ploile, de gheaţă,
Din somnul lor de moarte-n care-au stat
Vor scoate iarăşi plugurile afară
Şi vor porni pe-ntinsuri la arat.

Încep să plece păsările toate
Şi frunzele să cadă tot mai des.
De-acum încolo nu se mai culege
Ce trebuie din vară de cules.

Acela care n-a plecat la drumuri
Atunci cînd era soare şi putea,
Cînd umbrele îi aşterneau covoare,
De-acum-nainte nu va mai pleca...

ție

Scumpo, care-mi ești temei,
Puiul nostru care-l crești,
Crește-l ca să aibă-n el
Munți de visuri românești.

Pune-i vorba strămoșească
Lîngă el, oricînd o vrea,
Să întindă numai mîna,
Să se sature de ea.

Nu-l feri, lasă-l să cadă,
Alergînd să se lovească.
Doar lovindu-se de toate
Va-nvăța să se ferească.

Dacă e să-i dai povețe
Dă-i și spune-i că-i frumos
Să sărute mîna țării
Totdeauna cuviincios.

Și învață-l, că e bine,
De vreodată s-o lovi,
Să-și păstreze lacrimile
Pentru cînd i-or trebui...

adevăr

Orişice-ai face pentru oameni,
Cuceritor de lumi de-ai fi,
Oricît de mare-ai fi în viaţă
Numai o dată poţi trăi.

Să ai oricît de multe haruri,
Să vii din zei strălucitori,
Atunci cînd e să pleci din lume
Nu poţi pleca de două ori.

Să ai puteri nemăsurate,
Să cunoşti taine de apoi
Nu poţi, oricît ai fi de tare,
Să întorci viaţa înapoi.

Şi iar orice averi de seamă,
Orice comori, de preţ, ai da,
Nu poţi opri măcar o clipă
Şi nu poţi timpul cumpăra.

ardere

De cîte ori stăm iarna-n casă
La gura sobei, gînd la gînd,
Privesc îngîndurat în flăcări
La lemnele ce pier tăcînd.

Ca ele-au ars mulțimi de oameni
Și ard în focul cel mai pur
Cu bucuria și dorința
De-ai încălzi pe cei din jur.

Tîrziu, cînd n-oi mai fi, odată,
Să-ți amintești, chiar de ți-e greu,
Cu focul care-a ars în mine,
C-așa am încălzit și eu.

cîntec de noapte

Bate-n poartă nu știu cine
Ia vezi mamă, cine bate,
Cine mi-a găsit și-n noapte
Mica mea singurătate ?

Dacă-i vreun drumeț deschide-i,
Omenește-l dacă vrea.
Poate e vreun fir de rază
Rătăcit de la vreo stea.

Dacă e vreo poezie
Chiar de-ar fi s-o prețuiesc,
Spune-i că la ora asta
Nu mai pot s-o mai primesc.

Prea-i tîrziu, e miezul nopții,
Nu mai pot, este-n zadar.
Mi-este greu să mă-mbrac iarăși
Și să-mi pun cravata iar...

trec căruțele

Trec vorbind căruțele pe cale,
Una după alta, ca un rîu,
Pînă sus la loitre încărcate
Cu lumină galbenă de grîu.

Trec vorbind ca oamenii-ntre ele,
De abia mișcîndu-se de greu
Și n-aud de-atîtea mii de gînduri
Ce vorbesc ducîndu-se mereu.

Ce și-or spune ? E-atît zor în mine
Că nu-mi e nimic prea deslușit.
Vin imagini, cîntece și pleacă
Trîntind uși la dus și la venit.

Trec mereu căruțele și-o lună
Răsărită din adîncuri, nouă,
Merge după ele-nsîngerată,
Dată cu cuțitul pe din două.

Nu-mi mai bateți gînduri cuie-n creier
Stați și voi puțin să mai m-adun.
Gînduri, gînduri, ah ! tăceți odată,
Vreau s-aud căruțele ce spun...

vulturul

Deasupra ușii, împăiat, un vultur,
Cu aripi largi deschise pentru zbor,
Stă parcă viu, cu ochii prinși de-naltul
Spre unde-a fost cîndva stăpînitor.

În lumea lui de-acum nu mai e moarte,
E numai vis, durerile-au trecut,
Deși-a fost greu pînă-a suit hotarul
Dintre înaltul cerului și lut.

Ce liber pare azi, numai plutire
Și poate că din locul său, din cui,
Crezînd covorul casei o cîmpie,
Coboară-n vis pe pajiștile lui.

Cum stă acolo țintuit de vreme,
Deși captiv, nimic nu-l poate-opri,
El zboară poate, zboară totuși liber
Prin lumea-n care nu va mai muri.

Mă uit ades la el, la depărtarea
În care stă cu ochiul împietrit.
Se crede-n slava lui de totdeauna
Și parcă nici nu-i pasă c-a murit.

tristețe

Te-ai rupt de lanțul visului acesta,
De luptele pe care le-am avut.
Ai renunțat, plecînd, la nemurire
Pentru un strop de viață și trecut.

Și-ai fi putut să nu mai mori vreodată,
Ai fi trăit ca nimeni pînă-acum.
Atîtea zeci de vieți nepieritoare
Ți-ar fi rămas alăturea pe drum.

Puteai să fii lumină pentru oameni,
Să strălucești, să fii mereu îndemn,
În candelele cîntecelor mele
Turnînd doar cîte-un pic de untdelemn.

Ai fi rămas necontenit aceea
Spre care drept pe drumuri aș fi mers,
Ți-aș fi făcut icoane-n orice cîntec
Pe care timpul nu le-ar mai fi șters.

Azi nu mai ești decît o amintire
Din toate cele ce-mi puteai fi rost,
Dar c-ai plecat, te pedepsesc, ca mîine,
Să nu te știe nimeni cine-ai fost.

Să dăm de-o parte tot ce-a ars odată,
Tot ce credeam că este de nestins.
Să punem iar și să aprindem visul.
E frig în noi de cînd e focul stins.

De ce tăcem? De ce n-aprindem vatra
Cînd o scînteie-ar fi de-ajuns și-apoi
Am putea pune codrii-ntregi să ardă?
Nu vezi ce iarnă-a tăbărît pe noi?

Hai vino-aproape. Nu-i tîrziu de viață
Cît mai e timp de vis și adevăr.
Vai! cît de rece ești, cît de-nghețată
Și cîtă nea ți-a năvălit în păr!

Întinde-mi mîna, lasă-mă s-o mîngîi.
Dar ce se-ntîmplă, plîngi? Te-mpotrivești?
Sau se topesc zăpezile din tine
Și nu mai poți șuvoiul să-l oprești?

la 70 de ani

soției mele

A fost, iubito, ziua sfîntă,
Cea mai frumoasă zi a mea.
N-a venit nimeni, stinge cerul
Și lasă doar în vîrf o stea.

Închide ușile, e noapte,
Este tîrziu pentru senin.
La ora asta, de-ntuneric,
Doar lacrimile de mai vin.

Să strîngem masa, este timpul,
Nu tresări, e noapte doar,
Nu-i nimenea, sînt numai pomii
Ce dau din aripe pe-afar'.

Nu te-ntrista, fii bucuroasă
Că sîntem și-astăzi ca mereu.
Rîzi, liniștește-te și haide
Prin amintiri, la brațul meu.

Nu mă privi cu duioșie,
Nu dau la întristare glas

Deşi în vremea ce urmează
E poate ultimul popas.

Sus cupa pentru fericire
Pentru acest pămînt iubit
Şi să-i iertăm pe toţi aceia
Ce i-am chemat şi n-au venit!

altă scrisoare poeziei

Am sosit iubire, am ajuns acasă,
În aceeași curte, la aceeași masă
Unde altădată seara, cînd veneai,
Aplecat pe gînduri veșnic mă găseai.

Sînt din nou ca-n vremuri tot unde știi bine,
Nopțile-s aceleași iar, de lună pline.
Tot în așteptare timpul mi-l petrec,
Așteptîndu-ți clipa, nu mai pot să plec.

Am adus din țară cîte le-am iubit:
Munții care-ntreaga vară i-am suit,
Codrii toți prin care zilnic am umblat,
Drumurile toate ce le-am colindat.

Stau acum cu ele grămădite-n gînd,
Pașii tăi de aur zilnic așteptînd.
Vino de m-ajută, să mă luminez,
Să le scot afară și să le așez.

Las deschisă poarta. Am aprins lumina.
Luna-mi aurește viața și grădina.
Stau în toată curtea singur, numai eu,
Tot pe strada Mierlei, unde-am stat mereu.

eu și celălalt

Ades în noapte stau de vorbă
Cu cel în ramă-nchis acum,
Cu-acela care-am fost odată,
De care m-am pierdut pe drum.

Ne recunoaștem însă, vremea
La el, chiar vrînd, n-a mai intrat.
Pe chipul meu, ne-nchis în ramă,
Cu mii de pluguri a arat.

Sîntem acum ca două ființe
De-același sînge și pămînt,
Dar el rămas de mult același,
Iar eu acel ce nu mai sînt.

Stăm toată noaptea, iar spre ziuă,
Cînd sîntem de vorbit sătui,
Eu plec împins de ani-nainte,
El rămînînd la vremea lui.

În rama sa nu e pieire,
Nu-i timp să-l poată irosi
Și-acolo unde timp nu este
Nici nimeni nu poate muri...

de la tata...

Cînd veți zvîrli-n pămînt sămînța
Ca pînă astăzi, tot mereu,
În grîul aruncat în brazde
Un bob să știți că sînt și eu.

Cînd vor veni combine-n vară
Să taie rodul, din pămînt,
În grîul secerat de ele
Un spic să știți că și eu sînt.

Cînd îl veți duce apoi morii,
Cu visul trudei împăcat,
Să știți că-n aurul făinii
Voi fi și eu amestecat.

Iar cînd tîrziu veți face pîinea
Precum o faceți tot mereu,
Să știți că-n pîinea voastră sfîntă,
O frimitură sînt și eu.

n-am fost prea bun

N-am fost prea bun
Oricît am vrut,
Chiar de-am dat totul
Cît am avut.

N-am iubit totuşi
Cît am visat,
Deşi iubirii
Totul i-am dat.

Cu caldul vieţii
Am încălzit,
Dar nu atîta
Cît am voit.

N-am strîns în braţe
Cît mi-a fost dat.
Viaţa-i cea care
Nu m-a lăsat.

Din toate cîte
Le vream altoi

Mă-ntorc cu multe
Încă-napoi.

Şi-acum cînd tainic
Încărunţesc,
Mă-nalţ în mine
Şi-nvinuiesc !..

gînd

Priveam azi cum un om pe stradă
Ducea povara lui în spate.
Era destul de grea se pare,
Mai mult ca orice greutate.

Mergea, mergea, dar cînd pe cale
Îi era greu, se mai oprea
Lăsînd din spate greutatea
De cîte ori nu mai putea.

Priveam și-l fericeam privindu-l,
Văzînd că poate poposi,
Că-și poate lua din spate greul,
Că poate totuși odihni.

Și cum mergeam, gîndeam privindu-l,
Oricît ar fi de dureros,
Că-s greutăți și mult mai grele
Ce nu mai pot fi puse jos...

epitaf

Nu mai alerg, nu mă mai zbat,
Nu mai pot fi îndurerat,
Nu mai doresc, nu mă mai frîng,
Nu mai am lacrimi să mai plîng.

Nu mai mă-nalţ, nu mai m-aplec,
Nu mai trudesc să pot să trec,
Nu mă mai lupt să mai înving,
Nu mai mi-e teamă că mă sting.

Nu-mi mai fac loc izbind prin ani,
Nu mai îmi pasă de duşmani,
Nu mai am dor, nu mai am cer,
Nu mai am lumii ce să-i cer.

Nu mai cobor, nici nu mă sui,
Nu mai tai calea nimănui,
Nu mai am timp să mai visez,
Nu mai mi-e dat să luminez...

am fost

lui Romeo Crețu

Am fost așa întotdeauna,
Un om de prea puțini dorit,
Un om ce decît să fiu slugă
Cu mult mai bine-aș fi murit.

M-am vrut despot pe mine însumi
Cu ochii însă către stea.
Am vrut să fiu al meu în viață,
Stăpîn pe libertatea mea.

Am îndrăznit să merg cu mine
În lupte fără nici un scut.
Mi-am tras săgețile din carne
Oricît de tare m-a durut.

N-am lingușit mai marii vieții,
I-am strălucit de-au meritat.
Nu mi-am ascuns comoara, însă
Am dat-o cui a fost de dat.

E drept că m-am temut adesea
De proști, de hoți, de mincinoși

Dar între toți, pentru mai bine,
M-am rezemat de Feți-Frumoși.

Am fost și rîu și cîmp și zbucium
Și munte-ncununat de brazi
Și n-am să mor, cînd mă voi duce,
În România mea de azi.

elegie pentru iubită

Ce greu ne despărțim de lucruri,
De lucruri vechi, de ani șuvoi,
Cu care am trăit alături
Și care s-au trecut cu noi.

Aveam pe timpuri o oglindă
În care-n vremuri te-ai privit,
De timp, de ani, de bătrînețe,
De-atîta vreme, a orbit.

Aveam un jilț, în care seara
Ședeai adesea la visat,
Azi e bătrîn, o biată umbră,
De-abia mai șade rezemat.

Aveam fotografii în rame,
Cu oameni care-n viață-am mers.
Hainul timp pe toate, toate,
Cu mîna palidă le-a șters.

Ce greu ne despățim de toate:
Covoare, jilț, fotografii

Le ţinem încă, ne par totuşi
Ca-n tinereţe că sînt vii.

Şi-acum îmi pare că-n oglindă
Te speli, precum mereau făceai
Cînd ca o mladă de răchită,
Doar douăzeci de ani aveai...

iarnă

Ce viscole-s de la un timp în mine!
Bat vînturi crude ce-n afar' nu sînt.
Ce-mi îndoiesc, în goana lor nebună,
Mulțimi de gînduri pînă la pămînt.

Și ninge, ninge-atît de mult de parcă
Întreaga iarnă-i chiar în mine doar
Iar viscolele toate dinăuntru
Răzbesc în goana lor pînă-n afar'.

În fiecare zi, de cum dau zorii,
Rînesc de pe obraji troieni zorit,
Dar pînă-n seară viscolele toate
De-a-ntregul iarăși i-au înzăpezit.

văzuși, iubito

Văzuși, iubito, bătrînica ceea
Ce singură, cît de retras ședea
Și cum privea cu ochii plini de lacrimi
La fiece pereche ce trecea ?

Avea pe ea o haină ofilită,
Și-n mîinile-i subțiri un tremurat.
O, mîinile acelea altădată
Cîți, mulțumindu-i, le-or fi sărutat.

Era atît de singură acolo,
Atît de sfîșiată-n trupu-i mic
Încît oricît o îmbrînceau drumeții
Ea niciodată nu spunea nimic.

Zîmbea ades la cîte-un domn de parcă
L-ar fi știut, sau poate-l semuia
Cu-acela care a umblat alături,
Dar ce de mult de tot nu mai era.

Ca ea, și tu iubita mea, odată,
Cînd n-oi mai fi la brațul meu de stei,
Vei sta-ntr-un colț al vieții, zbuciumată,
Și vei privi din marginile ei.

și-am să cînt...

Am cîntat tot ce mi-au spus
Toți acei care s-au dus,
Tot ce neamul mi-a lăsat
De cinstit și apărat.

N-am uitat măcar să cînt
Nici un bulgăr de pămînt,
Nici o floare, nici un gînd,
Nici o inimă bătînd.

Am stat noaptea și-am cusut
Cîntecul ce l-am avut
Și pe viața ce-o trăiesc
Și pe lutul strămoșesc.

N-a fost cînt, n-a fost lumină
Să n-o torn la rădăcină
Cînd la cîte-un pui de dor,
Cînd la visul tuturor.

Toate cîte-au fost să fie
Mi-au fost numai apă vie

Ce m-au ajutat, cum sînt,
Tot ce mi-a fost dat să cînt.

Am cîntat la orice pas,
Am dat gînd la orice glas
Şi-am să cînt cît mai trăiesc
Tot ce este românesc.

la mărășești

Aniversăm izbînda țării:
Bătrîni, bărbați, flăcăi, femei,
Toți cei care-am scăpat de jugul
Ce ne fusese pus temei.

Sînt multe mame-ndoliate,
Soții cu suflet ars de dor,
Venite-aici parcă anume
La o-ntîlnire cu ai lor.

Se spun cuvinte mari, de flăcări,
Pentru toți cei care-am luptat,
Ce ne-am stropit cu viața visul
Și l-am făcut adevărat.

Ni se aruncă flori în calea
Pe care defilăm trecînd
Și-n timp ce muzicile cîntă
Iar viii rîd, trăiesc, uitînd...

Eu mă gîndesc la ceia care
Ar vrea și ei aici popas,
Dar care nu mai pot să plece
De-acolo unde au rămas.

Plec din nou. E vară. Viața-mi dă concediu,
Soarele m-așteaptă să-mi arunce iar
Funii lungi de raze, să m-apuc de ele
Și să urc în slava fără de hotar.

Vreau cît mai am vreme să mă-mbăt de toate,
Să vorbesc cu brazii, zilnic să colind,
Să pornesc pe vîrfuri, să privesc de-aproape,
Cînd tîrziu în slavă satele s-aprind.

Nu-ntîrzii o clipă. Nici o tremurare,
Sînt exact acasă tocmai cînd ți-am spus,
Nu-mi e-ngăduită nici o-ntîrziere,
Am să viu din slavă, cît aș fi de sus.

Dacă vii în lipsă nu fi supărată,
Nu porni pe drumuri, n-ai să mă găsești,
Stai și mă așteaptă, mi-a fost tare foame
De aceste sfinte plaiuri românești.

sfaturi de la mama

Mîna celei care ți-a dat viață,
Te-a crescut frumos, te-a făcut trunchi,
Mîna ce te-a legănat, copile,
N-o uita, sărut-o în genunchi.

Mîna bună care-ți pune masa,
Ce te spală,-așteaptă, s-o cinstești,
S-o ajuți, măicuță, la nevoie,
Este mînă sfîntă, s-o iubești.

Mîinii care ți se-ntinde caldă,
Mîinii de prieten sau de frate,
Să-i răspunzi la fel cum ți se-ntinde,
Merită această bunătate.

Mîna care ți-a făcut un bine
S-o păstrezi în minte-n orice zi
Este mîna dragostei de oameni,
Ți s-a-ntins în loc a te lovi.

Mîinii însă ce pe-ascuns pîndește,
Nici un fir de gînd să nu-i ascunzi.
Ești destul de mare, știi din viață
Cum este mai bine să-i răspunzi.

pentru somnul iubitei

Noapte bună. Lucrurile toate
S-au culcat și ele, e tîrziu.
Toate dorm, iubito, obosite.
Numai timpul singur mai e viu.

Peste tot nu umblă nici o șoaptă,
Toate-n taină treaba și-au lăsat.
Au pus lucrul jos, ca totdeauna,
Și pe apa liniștii-au plecat.

Nici un pas încolo, nici un zumzet.
E atîta liniște acum
Că aud cum stelele, în raze,
Au pornit plimbîndu-se pe drum.

Cînd și cînd doar crinu-adus aseară
Lăcrămînd din vază, cu petale,
Plînge-ncet să nu-i audă nimeni
Sfîșierea ducerilor sale.

Dormi ușor. Ca-n fiecare seară,
Aplecat pe gînduri, rămînînd,
Eu veghez ca să nu vie iarna
Să-ți albească părul prea curînd.

Frunză verde, țară bună,
Cu mijlocu-ncins de lună,
Românie, dulce cînt,
Vreau să știi și tu cum sînt:

Orice noapte, orice zi,
În oricare loc aș fi,
Pentru orice pic de rîu
Dorm cu paloșul la brîu.

M-au făcut ai mei așa,
Năzdrăvan cu chip de stea,
De cînd eram stejar crud
Orice zbucium să-ți aud.

Eu sînt vrabie, nu-s cuc,
Nici nu vin, nici nu mă duc,
Stau aci, oricum ar fi,
Fie noapte, fie zi.

Nu sînt doar cum par că sînt,
După cîntul ce mi-l cînt,
Ci și cel ce drum descui
Pentru visul neamului.

Unde să mă duc, știi bine,
Cînd mi-e rădăcina-n tine?
Poate om trăi-n lumină
Dacă n-are rădăcină?

Sînt și Dunăre și cînt
Și Carpați și-acest pămînt
Și-or ce vreme va urma,
Drumul, nu mi-l va schimba.

de-o vreme

Pierd de-o vreme, așa, mereu,
Cîte-un pic din timpul meu,
Cît îl caut, vrut, nevrut,
Văd că mi-a rămas pierdut.

Nu știu cum și nu știu cine
Se ține mereu de mine
Și mi-l ia, cît mă feresc,
De nu pot să-l mai găsesc.

Îl pierd pe oriunde stau,
Cît îl țin, oricît nu vreau.
Cînd m-așez îl am, supus,
Cînd mă scol, de mult s-a dus.

Pe oricare drum bătut,
Nu-l mai am cît l-am avut
Și oricît l-aș căuta,
Tot nu mi-l mai pot afla.

În oricare zi ar fi
Pierd de-a rîndul cîte-o zi.
Nu mai știu, n-o mai găsesc.
O pierd fără s-o trăiesc.

rugă

Prea multe, viață, te-am rugat
Cît nici tu de cînd ești n-ai așteptat,
Dacă încă te mai rog, că nu ți-e greu,
Ceva ce-mi stă în inimă mereu.

Nu pentru mine-mi este astăzi ruga,
Nu pentru timpul ce-și mărește fuga,
Nici pentru anii care vin mai grei,
Pentru poeții, pentru frații mei.

Vreau să te rog, că poți, făcîndu-i tari
Să nu-i ajuți s-ajungă iute mari,
Să nu-i împingi spre cerul înstelat.
Să-i lași să urce după cum li-i dat.

Să nu le dai din cale la o parte
Ce ei nu pot, să meargă mai departe —
Să-i lași, dacă au aripi pentru zbor,
Să zboare doar cu aripele lor.

De ce te rog atîta de fierbinte
Ce nimeni nu te-a mai rugat-nainte?
E fiindcă vreau să nu-i pierd pe sub cer
În înălțimea-n care toate pier.

valter mărăcineanu, către dorobanții săi

Sîntem aici la Plevna scut al țării
Și țara-i mai voinică dacă noi
Ostași ai ei, trimiși de ea la luptă,
Nu vom clinti o palmă înapoi.

Acolo, sus, unde-i reduta-aceea
Ne-așteaptă moartea, pitulată-n șanț,
Dar e-o onoare pentru-acel ce cade
Cînd, mai ales, acela-i dorobanț.

Dușmanul șade-adînc ascuns acolo
Pîndindu-ne cu moartea, cum pîndim,
Dar noi, românii, ne-apărăm pămîntul
Și trebuie, luptînd, să biruim.

Se uită țara-n zare și așteaptă,
Ne vede cum îi punem noi temei,
Cum ne urcăm urlînd pe parapete
Și sîngerăm pentru dreptatea ei.

Fiți dîrji, flăcăi. Noi scriem mai-nainte
Ce mîine-abia istoria va scri...
Noi nu luptăm doar pentru cei de astăzi
Dar și pentru acei ce vor veni.

Nainte frați de glie românească
Întreg pămîntul ne privește-atent.
Cu fiecare pas făcut-nainte,
Urcăm pe cel mai falnic monument.

Nu va pieri nici unul, niciodată,
Oricît de mare-ncrîncenare-ar fi,
Că toți ce cad în luptă pentru țară,
Pe totdeauna nu vor mai muri.

plîngere

A trecut seninul, iarna bate-n ușă,
Vara e departe, viscolu-i aici,
Anii lungi trecură, a venit decembre,
Zilele de aur s-au făcut bunici.

Din lăuntru ninge. A-nceput ninsoarea.
Pe la tîmple fulgii nu-și mai aflǎ loc.
Tot mai des Speranța se închide-n casă
Și se ghemuiește mică lîngă foc.

Codri mari de visuri, dezbrăcați de frunze,
Tremură pe-afară îndoiți de vînt,
Amintirea vine seara lîngă sobă,
Inima se pleacă tot mai spre pămînt.

Nici o zi plecată nu se mai întoarce.
Fără de întoarceri toate sînt mereu.
Prin nămeții vieții, înotînd să vină,
Cîntecul ajunge astăzi tot mai greu.

În zadar în sobă pun bușteni de gînduri,
Ce din zori în seară de abia-i tîrăsc.

Orice-arunc în flăcări, orice dor aş pune,
Inima, de-aş arde-o, nu mai mă-ncălzesc.

De acum încolo cîte-au fost să vie
Niciodată-n viaţă nu mai au venit.
Gloria-i departe, nu mă mai ajunge
Cîntul chiar de vine, vine-nzăpezit.

hotărîre

Știu din străbuni, ca să nu-mi cadă zidul
Ce-l sui mereu, neobosit, spre țel,
Că trebuie întreg, ca pe un altul,
Să mă zidesc de la-nceput în el.

Să-ncep deci de pe-acum, din temelie
Să mă îngrop de tînăr în zidiri,
Ca după moarte lucru să-mi rămînă,
Să nu se facă numai amintiri ?

Să nu mă-nchid în cărămizi cu totul ?
Să las să-mi moară luminoasa stea ?
Să spună Mîine celor ce-or să vină
Că n-am fost meșter pe măsura mea ?

Ce trebuie să fac ? Cum e mai bine ?
Să fiu ca mulți din lume în zadar ?
Fie ce-o fi, oricît va fi durerea,
Aduceți cărămidă și mortar...

însemnare

Nu mai plîng, de-acum la ce-aş mai plînge
Ce s-a dus mereu, cu orice an?
Am trecut prin sînge şi prin flăcări
Şi-am ajuns cu bine la liman.

Mîine-n zori am să alerg acasă
Să-i arăt iubitei c-am venit,
Ca-n trecut să-i mîngîi iarăşi părul
Şi să stau de nimenea ferit.

Voi găsi-o oare tot aceeaşi,
Sau uitînd de cîte-a fost să dea
O fi luat pe-altcineva, să-i ţină
Să nu cadă casa peste ea?

Ce să-i spun? Cum să-mi încep vorbirea?
Să învinui? Poate-a tîngui?
Sau să las ca lacrima să-i spună
Tot ce vorba n-ar putea rosti?

Haide, viaţă, orice-ar fi să fie,
Trebuie şi de-acest greu să trec.
Înfruntai eu fluvii de tristeţe.
N-o să pot în lacrimi să mă-nec.

tot soției

Mă bat cu vremea, marea mea iubire,
Deși nu pot să mînui spada grea.
E-o șansă crudă ce-o oferă astfel
Numai acelora ce iubind îi vrea.

E-o luptă aspră. Știu că pîn'la urmă
Mă va învinge, însă lupt aprins.
N-a fost nici unul dintre toți aceia
Cu care a luptat, să fi învins.

Stai lîngă mine, dragoste fierbinte
Și șterge-mi fruntea, singur să nu fiu,
E cea mai crudă luptă dintre toate
Pe care le-am avut de cînd mă știu.

Zîmbește-mi lung cînd simți că sînt aproape
Să fiu zdrobit, atunci cînd ai să vezi
Că nu mai pot să țin în mînă spada.
Cu zîmbetul tău cald mă-mbărbătezi.

Iar cînd va fi să fiu învins de-a-ntregul,
Eu ce ți-am fost și dragoste și vad,
Te rog întoarce capul, pentru-o clipă,
Să nu mă vezi atunci cînd am să cad...

poeților

Scria poetul altădată
Cu lacrimi, fiindcă suferea.
Și poezia era mîndră
De toată majestatea sa.

Îl urmărea pe drumuri luna
Și-i da lumină de scria.
El țara lui neîntrecută
Ca soarele o lumina.

Era și Făt-Frumos și spadă.
Ședea în visuri ca-n stufiș,
Ca o iubită poezia
Venea la el în ascunziș.

Întreaga-i țară de lumină
În orice vers îi încăpea.
Din suferința lui de aur
Doar cu un vers o strălucea.

Poetul de atunci, prieteni,
Cu sînge versul și-l scria.
Îl urmărea pe cale luna
Și-i da cerneală. Suferea...

poeziei II

Tîrăşte-mă cu tine, poezie,
Oricît de aspru, cît de greu mi-ar fi,
Spre orişice hăţişuri şi suişuri,
Chiar pe oriunde nu mai pot sui.

Mă ţin de mîna ta care adesea
M-a dus şi-n depărtări de-am rătăcit,
Dar m-a purtat şi spre-adîncimi de visuri
Şi spre-nălţimi pe care le-am dorit.

Nu mai sînt tînăr ca s-alerg ca-n vremuri,
Merg însă, urc, cutez, mă-nalţ, cobor,
Chiar dacă nu pot să mai sui ca tine
Şi ştiu că n-am s-ajung în viitor.

Tîrăşte-mă, nu mă lăsa de mînă,
Nu mă împotrivesc, doresc să fiu,
Mai sînt atîtea de văzut în lume,
Mai sînt atîtea încă să le scriu.

Mă las purtat de tine pe oriunde,
În orişicare loc te însoţesc.
Chiar dacă tu vei fi să-mi fii pieirea,
Merg şi în moarte, nu te părăsesc.

alor mei

Printre flori, prin mărăcini,
Printre frați, printre streini,
Fir de apă, ca oricine,
Am curs și eu pentru bine.

Șerpuind cum mi-a fost dat,
Am șoptit, dar și-am strigat
Și-am dat tuturor trecînd
Fiecare fir de gînd.

De-am udat un pom sau floare,
Sau o iarbă oarecare,
Încă nu văd, dar ce știu
E că n-am curs în pustiu.

N-a fost mal pe care drept
Să nu-l iau, trecînd, în piept
Și nici timp șerpuitor
Pe care să-l trec ușor.

N-a fost dor ce să nu-l am,
Cîntec să nu-mi bată-n geam
Și nici vis să-l fi udat
Și-apoi să fi regretat.

Ca un pom cu rod bogat,
Cînd bătut, cînd scuturat,
N-am ținut seama la cine
Am dat fructele din mine.

Nu mă plîng, dar vreau să știți
Cînd va fi să m-amintiți,
Că atunci cînd am plecat,
Am știut că-i de luptat...

țăranii

Cu pasul și cu vorba măsurate,
Călcînd adînc meleaguri strămoșești,
Țăranii vin din Doină și Balade,
Din Mioriță, basme și povești.

Sînt rădăcina noastră românească,
O rădăcină lacrimă și cînt,
Ce-atît de-adîncă este-n lut că nimeni
Nu ne-ar putea-o trage din pămînt.

Ca niște uriași deșteaptă ziua,
O iau cu ei în cîmp neîncetat,
Țin soarele de raze să n-apună
Și-aruncă luna, seara, peste sat.

Săraci de mult, stăpîni ca niciodată
Pe visul lor, acum îndeplinit,
Veghează Steaua ce le-a dat lumină,
Cinstind prezentul care i-a cinstit.

Sînt os din osul neamului de veacuri
În dragoste de Pace pătimași,
Mari iubitori de glie și de oameni,
Conducători de țară și oștași!

din munți

Înaltul brad trăiește pe-nălțime
Privind departe, singur, maiestos,
Crescut în stîncă, prins de ea cu brațe,
Dorit adesea să se afle jos.

El este-ntîiul care vede-n zare
Cum se ridică soarele din hău
Și cum cu raze, ca să se înalțe,
Se prinde zilnic și de vîrful său.

De ani și ani a suferit întruna
Dar a urcat, făcîndu-și singur drum,
Luptîndu-se cu timpul ca s-ajungă
Pînă acolo unde este acum.

Îl fericește lumea lui de arbori,
Dar nimenea nu știe, oameni buni,
Că jos atunci cînd nu-i nici adiere
În înălțimi sînt zbateri și furtuni...

un gînd

Un gînd subțire, de mătasă,
Mă caută de-un timp pe-acasă
Și vrea ca orice gînd ce vine,
Să stea de vorbă doar cu mine.

Nu mă cunoaște, dar prin scris
Mă știe poate, de la vis
Și-n orice zi, cînd sînt plecat,
Mă caută nenduplecat.

Îmi spune doamna mea că e
Ca nu știu cine, nu știu ce...
Că nu-i atît de luminos,
Dar spune vorbele frumos.

Am să-l aștept, poate că vrea
Din greutatea lui să-mi dea.
Poate-i zdrobit, poate-o vroi
Și n-are unde odihni.

Cîndva tîrziu, cînd de cum sînt,
Voi fi și eu ca toți pămînt,
Poate-mi va pune, unde mîi,
O flacără la căpătîi...

vezi, mamă?

Mai vin la casa veche, mamă,
Deși sînt obosit de mers.
Ce multe vremea le destramă,
Ce multe amintiri a șters.

A mai rămas așa doar poarta
Cu-același măr înalt, la fel.
Vezi, mamă, mărul pus de tata
Trăiește mult mai mult ca el.

Ferestrele plecînd departe,
De iederi învelite-n rochi,
Cu ochii lor de geamuri sparte,
Privesc la lume fără ochi.

De unde altădată-n seară
Caisul ne-ndemna la cînt,
O mînă aspră și avară
A scos caisul din pămînt.

Și curtea s-a făcut mai mică
Iar gardul tainic a plecat.
Vezi, mamă, timpul cum ridică
Și cară tot nenduplecat?

sînt zile

Sînt zile-ades cînd temerar urc munţii
Ce-i străjuiesc prăpăstiile-adînci,
Acele aspre înălţimi de aur,
Chiar de le sui tîrîndu-mă pe brînci.

La fel, sînt zile cînd m-arunc în ape
Cu care lupt, mă frîng, mă-mpotrivesc,
În ape-adînci care se zbat în maluri
Şi malurile doar le stăpînesc.

Sînt zile iarăşi cînd m-azvîrl de flăcări
În bătălia vieţii cea mai grea
Fără să-mi pese de mai ies din luptă
Cînd este vorba despre ţara mea.

Dar sînt şi zile cînd dorit de tihnă
Sătul de toate, fără să mai sper,
M-aş vrea ca norul slobod pe întinderi
Plutind în voia visului sub cer.

de-acum

Nu mă mai salt, nu mă mai zbat,
Cu tot ce-a fost m-am împăcat.
De-acum încolo, orice-ar fi,
Nu mai am cui mă-mpotrivi.

Nu mai încerc să mă feresc
De cîte mă nedreptăţesc
Deşi, de ani împovărat,
Tot aş putea să mă mai zbat.

Nu mă mai apăr, nu mai sper,
Nu bat, nu strig, nu vreau să cer.
Iert toate cîte-au fost sub stea
Deşi şi-n altfel se putea.

Pun pana jos de-acum, să tacă,
Bag sabia de gînd în teacă
Şi las ca timpul înţelept
S-aşeze totul cum e drept.

răspuns

Vrei să ne știi, să ne cunoști iubirea
Şi inima și visul ce ni-i sfînt
Şi vreau să te ajut să vezi mai bine
Această țară-n care toate sînt.

E-așa cum este luna cînd e-ntreagă
Cu munți înalți, cu ape și cu tot...
Cu oameni blînzi ce-și construiesc prezentul
Şi își așează liniștea cum pot.

La suprafață-s oștile de astăzi
Cu înălțimi de vis și omenesc,
Iar în adîncuri fostele armate
Ce obosite, încă odihnesc.

Încolo, zbateri și foșniri de codri,
Un viitor cum n-a fost pînă-acum
Şi un trecut de care sîntem mîndri
Ce ne-a croit spre totdeauna drum.

De-ar fi statui să le-nălțăm vreodată
Atîtor cîți au dreptu-a le avea,

Atît de multe ar urma să fie
Că n-am avea pe unde mai umbla.

Aceasta ne e țara pentru care
Stăm treji cu ochii țintă la hotar
Și pentru care,-n dragoste de veacuri,
Luptăm, murim și ne întoarcem iar...

semn

Cioplesc în bradul încă tînăr
Tăcutul și prelungu-mi nume
Ca să-mi rămînă peste vreme
Și-această trecere prin lume.

— Mă doare,-mi strigă stins, eu însă
Tot mai adînc în el mă-nsemn.
Cad la picioare bucățele
Din carnea-i fragedă de lemn.

Nu-i iau în seamă tînguirea,
Îl las să strige cît o vrea
Și eu mă zbat gemînd zadarnic
Cînd mă înseamnă vremea mea.

Tîrziu, cînd n-oi mai fi în lume,
Pentru ce-am ars de mult, cîndva,
Sînt sigur numele, odată,
Crescîndu-mi că s-o bucura...

cîntec de maturitate

Vine-o vreme matură cînd viaţa
Cere tot ca să mai poată sta.
Am dat totul Patriei, în lume,
Nu mai am la nimenea ce da.

Sînt lumini ce-ar merita credinţă,
Ce-ntre ele n-ar vroi să şed.
Cred în ţara mea ca-n nici o alta,
Nu mai pot în altele să cred.

Drumuri multe-mi se deschid-nainte
Peste care-s îndemnat s-alerg.
Am ales doar drumul Omeniei
Pe-alte drumuri nu ştiu cum să merg.

Visuri vin în taină cîteodată
În lumina mea să le-ncrustez.
Numai visul Patriei mi-e Visul,
Nu mai vreau alt vis să mai visez.

Cere-n vreme jurăminte multe
Orice bucurie ce mă vrea.
Am jurat o dată. Ţării mele.
Nu mai am la cine mai jura.

astă seară...

Astă seară iar am să plec
Numai pînă aci, pînă în vis.
Am eu ceva cu un cîntec
Care nu se lasă niciodată scris.

Nu te-nfricoşa. Vreau să-l prind.
Are în el multe trăiri înţelepte.
Fii fără teamă, doar ridic chepengul
Şi cobor numai cîteva trepte.

Îl simt pe undeva pe aproape.
Cum dau de el ca, pe o jivină
Îl înfăşur bine în gînduri
Şi îl aduc la lumină.

Nu mă duc departe. Uite, nu iau
Nici felinarul, ca totdeauna, cu mine.
Cobor să-l prind pe-ntuneric
Că la lumină nu vine.

E cîntecul cel mai mare din toate.
Dacă-l prind în vreun fel,
Ca după căpetenia cîntecelor,
Vin apoi toate cîntecele după el.

pentru sănătatea soției

Soția mea e astăzi mai bolnavă,
Chiar umbra, parcă, i se pare grea.
Această umbră care e ca fulgul,
De-abia o mai tîrăște după ea.

În ochii ei ceva ce mă-nspăimîntă
Începe să plutească zi cu zi.
O teamă, ca o noapte fără stele,
Îngrozitoare, s-a oprit aci.

Zîmbește doar ca să-mi mai dea speranțe
C-un zîmbet stins, c-un sentiment tăcut
Și mîngîie prin casă, cu privirea,
Atîtea lucruri care le-a făcut.

Din cînd în cînd deschide-ncet dulapul
Cu gîndul trist, pe-ascuns, înlăcrimat,
Privind pe rînd la rochiile care
De multă vreme nu le-a mai purtat.

Nu știu pe cine să mai rog, dar, totuși,
De-i cineva, în tot acest frămînt,

Îi îngenunchi și-l rog să mă ajute,
Să nu mi-o ia de-acum de pe pămînt.

Să mi-o mai țină încă pînă-n clipa
Ce mi-o fi dat și mie să-nnoptez.
Cînd va pleca, să plec cu ea o dată,
Să-i fiu alături ca să-i luminez.

de astăzi

Destule cîntece de astăzi,
Ce viața mi le-a hărăzit,
Se vor întoarce ca și mine
De unde-n lume au pornit.

Nu toate or să-nfrunte timpul
Deși am pus în ele zbor,
Amestecînd ciment de viață,
Cu Azi, trecut și viitor.

S-or naște altele mai dîrze,
Mai îndrăznețe, mai de foc,
Le-ar da pe-acestea la o parte
Și își vor face ele loc.

Sînt legi statornice în lume,
De mii de ani, ce-au pus temei.
Oricare vreme vine veșnic
Cu cîntecul și visul ei.

Știu, timpurile-s fără lacrămi,
Nu iartă, totdeauna cern,

Și nu păstrează niciodată
Decît ce e pentru etern.

Dar am o scuză omenească
În fața mîinelui gropar,
Că pentru Azi, oricare cîntec
Ca pîine-a fost de necesar...

bună seara, lună

Bună seara, lună! Bună seara
Dragoste de aur din trecut.
Am venit din nou ca altădată
Mîinile de raze să-ți sărut.

Mi-este dor de dragoste, iubito,
De iubire sînt adînc dorit.
Luminos, misterios, ca tine,
Nimenea de-aici nu m-a iubit.

Numai tu îmi ieși mereu în cale
Și ai timp cu mine să rămîi,
Numai tu, cu mii și mii de raze,
Toată noaptea stai și mă mîngîi.

Este drept, sînt prea departe-n neguri,
Nu mă știi, nu m-ai văzut nicicînd,
Dar mi-ai dat ca nimenea în viață
Munți de fericire și de gînd.

Unde sînt? Un punct aici în lume
Printre codri, lanuri și livezi.
Nu-i așa că nu mă vezi de-acolo?
Nu ești prima care nu mă vezi!

o poezie

Ca orice creator am vrut cîndva
Să fac un lucru ce să lumineze,
O poezie care să trăiască
Şi care după mine să urmeze.

Am luat pămînt de gînd, l-am frămîntat,
I-am dat un chip aşa cum l-am vroit,
Turnînd în ea şi dor aprins de soare
Dar şi puternic dor pentru iubit.

Cînd a fost gata, i-am suflat deasupra
Şi i-am spus blînd : — Te scoală şi porneşte,
E datul tău să umbli printre oameni,
Visează, cîntă, umblă şi iubeşte.

Dar ea nu s-a mişcat, şedea întinsă
Pe patul ei de marmură-aşteptînd.
Nu respira, nu da un semn de viaţă
Deşi crezusem c-am s-o văd umblînd.

Eram grăbit pe-atunci, eram prea tînăr...
Am strîns-o-n pumni şi am ucis-o-aşa.
Îmi pare rău, acum, că era vie.
Curgea şiroaie sîngele din ea.

cîntec de primăvară

Văzui în ţară zilele-nsorite,
Văzui lumina ce de mult venea.
De-acum-nainte cele ce urmează
Nu-mi pasă chiar de nu le-oi mai vedea.

Tot ce-a fost vis şi crez odinioară,
S-a împlinit cu soare şi statui.
Cel ce-a trudit la dragostea de astăzi
Îşi are locul şi lumina lui.

Sînt împăcat cu cîte se-nălţară
Şi cîte strălucesc la orice pas.
Nu mai sînt multe de făcut pe mîine,
Deşi destule încă-au mai rămas.

Cădeţi deci frunze româneşti pe mine,
Acoperiţi mormîntul meu duium.
Văzui în ţară ce-am voit să fie
Şi pot dormi în linişte de-acum.

Sumar

Sînt întrebat, 7
Dacă, 9
Neputința, 10
Teiul, 11
De-aş fi întrebat, 12
Am cîntat, 13
Folclor, 15
Inscripție la Grivița, 16
Cronică de război, 17
La un portret al meu, 19
Elegie pentru Ioana, 20
Străbunul, 21
Sensibilitate, 22
Zidire, 23
Oamenilor, 24
Bucurie, 26
Soției, 27
Dor de singurătate, 28
Tot mai visez, 29
Prietenilor, 30
De poți..., 31
Jurămînt, 32
În fiecare seară, 33
Ce-i greu, 35
Din timp, 37
Zidarul, 39
Noapte, 40
De țară, 41
La mormîntul Veronicăi Micle, 42
Poetul, 43
Flăcări, 44
Drum de viață, 45
Despre mine, 47
E toamnă, 48
Ție, 49
Adevăr, 50
Ardere, 51
Cîntec de noapte, 52
Trec căruțele, 53
Vulturul, 54
Tristețe, 55
Pentru dragostea mea, 56
La 70 de ani, 57
Altă scrisoare poeziei, 59
Eu și celălalt, 60
De la tata..., 61
N-am fost prea bun, 62
Gînd, 64
Epitaf, 65
Am fost, 66
Elegie pentru iubită, 68
Iarnă, 70

Văzuși, iubito, 71
Și-am să cînt..., 72
La Mărășești, 74
Poeziei I, 75
Sfaturi de la mama, 76
Pentru somnul iubitei, 77
De dragoste, 78
De-o vreme, 80
Rugă, 81
Valter Mărăcineanu, către dorobanții săi, 82
Plîngere, 84
Hotărîre, 86
Însemnare, 87
Tot soției, 88
Poeților, 89
Poeziei II, 90
Alor mei, 91
Țăranii, 93
Din munți, 94
Un gînd, 95
Vezi, mamă ?, 96
Sînt zile, 97
De-acum, 98
Răspuns, 99
Semn, 101
Cîntec de maturitate, 102
Astă seară..., 103
Pentru sănătatea soției, 104
De astăzi, 106
Bună seara, lună, 108
O poezie, 109
Cîntec de primăvară, 110

VIRGIL CARIANOPOL

lumini pentru dragostea mea

EDITURA EMINESCU
BUCUREȘTI
1978

7,00